

17 Μαΐου, 1991

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΚΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΠΑΠΑΔΕΤΗΣ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αριθ. 5325).

Αμελές οδήγημα κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου 1972 (Νόμος 86/72) — Σύγκρουση σε συμβολή κυρίου δρόμου με παροδο.

5 Αξιοπιστία μαρτύρων — Είναι θέμα που εμπίπτει στην αρμοδιότητα του πρωτόδικου Δικαστηρίου — Αν το πρωτόδικο Δικαστήριο κατάληξε εύλογα στα ευρήματα του αναφορικά με την αξιοπιστία του Εφετείο δεν επεμβαίνει.

10 Ο εφεσείων βρέθηκε ένοχος για παράλειψη να σταματήσει στη συμβολή κυρίου δρόμου με παροδο μέσα στο χωριό Γαλάτα όπου οδηγούσε το μοτοποδήλατο του με αποτέλεσμα να συγκρουσθεί με το όχημα του παραπονούμενου που ερχόταν από τον κύριο δρόμο, παρ' όλη την προσπάθεια του παραπονούμενου να αποφύγη την σύγκρουση. Τα ίχνη των φρένων του οχήματος του παραπονούμενου και η κατεύθυνση τους υποστήριζαν την εκδοχή του παραπονούμενου που έγινε αποδεκτή και από το Δικαστήριο ότι οδηγούσε στην αριστερή πλευρά του δρόμου και έστριψε προς τα δεξιά για να αποφύγη τη σύγκρουση. Αντίθετα απόρριψε τον ισχυρισμό του εφεσείοντα ότι σταμάτησε στη συμβολή των δύο δρόμων.

20 Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση εναντίον της καταδίκης και αποφάνθηκε ότι:

1) Το πρωτόδικο Δικαστήριο έβγαλε τα σωστά συμπεράσματα με βάση τα γεγονότα και αξιολόγησε σωστά την αξιοπιστία των μαρτύρων.

2) Το κριτήριο της αμέλειας που χρησιμοποιήθηκε ήταν ορθό.

25 3) Η αμέλεια εξετάζεται με βάση τα περιστατικά της κάθε υπόθεσης και με τι είναι εύλογο υπό τις περιστάσεις.

4) Η είσοδος του εφεσείοντα στον κύριο δρόμο χωρίς να στα-

4) Η είσοδος του εφεσείοντα στον κύριο δρόμο χωρίς να σταματήσει στη συμβολή των δύο δρόμων αποτελούσε από μόνη της αμέλεια αλλά έστω κι' αν σταματούσε στη συμβολή πάλι θα ήταν υπεύθυνος αμέλειας αν πριν εισέλθει στον κύριο δρόμο δεν εβεβαιώνετο ότι ήταν ασφαλές να το κάμει σε σχέση με τα οχήματα που χρησιμοποιούν τον κύριο δρόμο κατά προτεραιότητα. 5

Η έφεση απορρίπτεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Charalambous v. Police (1982) 2 C.L.R. 134.

Έφεση εναντίον Καταδίκης και Ποινής. 10

Έφεση εναντίον της καταδίκης και της ποινής από τον Γεώργιο Ν. Παπαδέτη ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 20 Ιουνίου, 1990 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 5739/90) στην κατηγορία ότι οδηγούσε αμελώς κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου, 1972 (Νόμος 86/72) και καταδικάστηκε από τον Α.Ε.Δ. Ηλιάδη σε πρόστιμο £50.- 15

Αιμ. Λεμονάρης, για τον εφεσείοντα.

Γλ. Χατζηπέτρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για την εφεσίβλητη. 20

Α. ΛΟΙΖΟΥ, ΠΡ. ανέγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Ο εφεσείων βρέθηκε ένοχος κατηγορίας αμελούς οδήγησης κατά παράβαση των Άρθρων 8 και 19 του περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου του 1972 (Νόμος Αριθ. 86 του 1972). Ο πρωτόδικος Δικαστής κατάληξε στο συμπέρασμα αυτό αφού δέχθηκε την εκδοχή του παραπονούμενου και απόρριψε την εκδοχή του εφεσείοντα. 25

Τα περιστατικά της υπόθεσης όπως βγαίνουν από τη μαρτυρία, όπως αυτή έγινε αποδεκτή, είναι ότι στις 24 Ιουνίου, 1989, γύρω στις 5.30 μ.μ. ο εφεσείων οδηγούσε το μοτοποδήλατο με αριθμό εγγραφής ΜΥ 192 στη Γαλάτα 30

σε μια πάροδο και μπήκε στον κύριο δρόμο χωρίς να σταματήσει στο σημείο συμβολής των δύο δρόμων. Την ίδια ώρα ο παραπονούμενος προχωρούσε με το αυτοκίνητο του με αριθμό εγγραφής PD 22 στον κύριο δρόμο. Στην 5 προσπάθεια του ν' αποφύγει σύγκρουση με τον εφεσείοντα εφάρμοσε φρένα και οδήγησε το όχημα του προς τα δεξιά. Παρά την προσπάθεια του όμως αυτή η σύγκρουση δεν αποφεύχθηκε και ο παραπονούμενος χτύπησε με το εμπρόσθιο μέρος του οχήματος του το μοτοποδήλατο του 10 κατηγορούμενου.

Ήταν η εκδοχή του εφεσείοντα ότι σταμάτησε στη συμβολή των δύο δρόμων, κοίταξε δεξιά και αριστερά, δεν αντιλήφθηκε οποιαδήποτε τροχαία κίνηση και δοκίμασε να εισέλθει στον κύριο δρόμο, αφού κοίταξε επίσης προς 15 ένα βοηθητικό καθρέφτη που βρισκόταν απέναντι του για να βεβαιωθεί ότι δεν υπήρχε άλλη τροχαία κίνηση στον κύριο δρόμο αλλά φαίνεται πως ο καθρέφτης αυτός δεν ήταν σωστά τοποθετημένος για να τον βοηθήσει. Όταν μπήκε στον κύριο δρόμο και αφού πήρε την αριστερή 20 πλευρά του δρόμου και κάλυψε μια απόσταση δύο περίπου μέτρων αντιλήφθηκε σε μια απόσταση δεκαοκτώ μέτρων μακριά του, το όχημα του παραπονούμενου να έρχεται κατά πάνω του.

Η απόσταση των δεκαοκτώ μέτρων φαίνεται να είναι 25 σημαντική γιατί είναι αυτή την οποία ο παραπονούμενος έδωσε σαν την απόσταση απ' όπου είδε τον εφεσείοντα να εισέρχεται με το μοτοποδήλατο του από την πάροδο χωρίς να σταματήσει, και γιατί η ορατότητα από το σημείο σύγκρουσης προς το γεφύρι που βρισκόταν στο 30 δρόμο του παραπονούμενου πριν τη συμβολή των δύο δρόμων ήταν περίπου είκοσι μέτρα.

Ο πρωτόδικος Δικαστής δέχθηκε την εκδοχή του παραπονούμενου η οποία πράγματι υποστηριζόταν από τα 35 πραγματικά γεγονότα, και πιο συγκεκριμένα, τα ίχνη φρένων και την κατεύθυνση που είχαν πράγμα που επιβεβαίωνε τον ισχυρισμό του παραπονούμενου ότι κρατούσε την αριστερή πλευρά του δρόμου και έστριψε το

όχημα του προς τα δεξιά για ν' αποφύγει τη σύγκρουση με το μοτοποδήλατο του εφεσείοντα. Απώρριψε δε τον ισχυρισμό του εφεσείοντα ότι είχε σταματήσει στη συμβολή των δύο δρόμων και πρόσθεσε ότι, έστω και αν αποδεχόταν την εκδοχή του εφεσείοντα, η ευθύνη του δε θα άλλαζε 5
έχοντας υπόψη το καθήκον που είχε να βεβαιωθεί ότι ήταν απόλυτα ασφαλής η είσοδος του στον κύριο δρόμο μέσα στα πλαίσια της ύπαρξης σταθμευμένων οχημάτων στα δεξιά του, της μικρής ορατότητας που είχε και της μη ορθής τοποθέτησης του καθρέφτη η οποία θα τον βοηθούσε σχετικά με την ορατότητά του. 10

Την ορθότητα της πιο πάνω προσέγγισης αμφισβήτησε ο δικηγόρος του εφεσείοντα. Δε βρίσκουμε όμως ότι ευσταθεί το επιχείρημα ότι ο πρωτόδικος Δικαστής χρησιμοποίησε το εσφαλμένο κριτήριο ως προς το θέμα της αμέλειας. Αντίθετα βρίσκουμε ότι δεν υπάρχουν 15
οποιοδήποτε λόγοι που να δικαιολογούν την επέμβαση του Δικαστηρίου αυτού σαν Εφετείου στο θέμα της αξιολόγησης της αξιοπιστίας των μαρτύρων ή ότι θα έπρεπε το Δικαστήριο να βγάλει άλλα συμπεράσματα από τα γεγονότα, από εκείνα στα οποία κατάληξε ο πρωτόδικος Δικαστής, ή και ότι το κριτήριο της αμέλειας που τέθηκε είναι εσφαλμένο. 20

Το δε επιχείρημα που πρόβαλε ο δικηγόρος του εφεσείοντα ότι σε κάποιο στάδιο της αντεξέτασης ο παραπονούμενος είτε ότι πρωτοείδε τον εφεσείοντα όταν αυτός βγήκε περίπου 1/2 μέτρο από την πάροδο στον κύριο δρόμο δεν αντικρούεται με το εύρημα του Δικαστηρίου διότι καθαρά ο μάρτυς είτε ότι τον είδε να βγαίνει χωρίς να σταματήσει και τον είδε όταν ήταν 1/2 μέτρο στη γραμμή 25
συμβολής των δύο δρόμων. 30

Είναι φανερό ότι θέμα αμέλειας εξετάζεται με βάση τα περιστατικά της κάθε υπόθεσης και με το τι είναι εύλογο κάτω από τις περιστάσεις. Αμέλεια δε αρκετή για να συσταθεί αστική ευθύνη είναι ότι χρειάζεται για να υποστηριχθεί καταδίκη κάτω από το άρθρο 8 (*Charalambous v. Police* (1982) 2 C.L.R. 134). 35

5 Στην προκειμένη περίπτωση η είσοδος του εφεσείοντα στον κύριο δρόμο υτον οποίο προτεραιότητα διέλευσης είχε ο παραπονούμενος χωρίς να σταματήσει στη συμβολή των δύο δρόμων αποτελούσε από μόνη της αμέλεια που προκάλεσε τη σύγκρουση με το αυτοκίνητο του παραπονούμενου. Περιπλέον, θα αποτελούσε αμελές οδήγημα και αν ακόμα είχε σταματήσει στη συμβολή της παρόδου με τον κύριο δρόμο, αν πριν εισέλθει σ' αυτόν δεν εβεβαιώνετο ότι ήταν ασφαλές να το κάμει αυτό σε σχέση με τα οχήματα που χρησιμοποιούν τον κύριο δρόμο κατά προτεραιότητα.

10

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται.

Έφεση απορρίπτεται.